

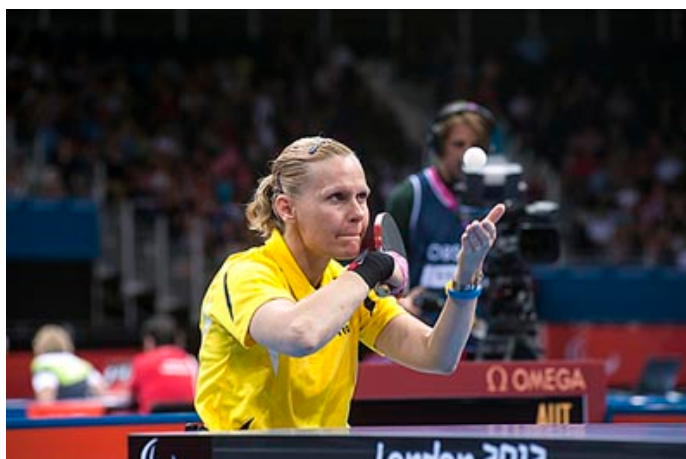
Både guld och silver för Anna-Carin

Anna-Carin Ahlquist blev en av de mest framgångsrika i den svenska truppen med sitt guld i singel och lagsilver tillsammans med Ingela Lundbäck.

Anna-Carin Ahlquist och Emil Andersson var först av alla svenskar i bordtennishallen redan när det allra första tävlingspasset startade morgonen efter invigningen. På åskådarplats. De var båda seedade in i singeltävlingen och skulle kliva in först när kvartsfinalerna drog igång.

Sedan i juli hade Anna-Carin vetat att hon tillsammans med kinesiskan Li Qian skulle komma in när finalspelet började. Det är första mästerskapet hon är seedad i och det var en delad känsla inför att det handlade om att vinna eller försvinna direkt från första matchen.

– Det var inget jag kunde göra något åt. Det var så det var och jag har jobbat mycket mentalt med det innan. De som spelade i gruppen måste också spela bra från början eftersom bara en gick vidare. Samtidigt mår jag bra av att spela några matcher innan. Jag brukar behöva det för att komma igång.

Dagligt träningspass

Metoden blev istället att från start följa singelturneringen – konkurrenterna i den egna klassen och svenskarna som gick in i gruppspelen. Och köra ett dagligt träningspass.

– Både Emil och jag åkte in till första omgången, första dagen. Jag ville vara där och titta på de andra i min klass för att se om de såg nervösa ut. Men det var inga resultat som överraskade så de kanske inte var det.

– Vi försökte också stötta de andra i truppen och jag värmde med Ingela före hennes match.

Direkt fann Anna-Carin en stämning i den gigantiska Excel Arena som gjorde att hon trivdes där.

– Jag tyckte om hallen från början. Jag fick en go känsla där och det kändes skönt att vara i hallen.

Något som kännetecknade Paralympics i London var en massiv publikuppställning och ett enormt stöd för hemmaspelarna. Excel Arena var inget undantag.

– Lite orolig var jag för hur jag skulle reagera på publiken. I Peking var det så mycket och man har inte upplevt det sen dess.

Hör garanterat pappa

Men hon hade sin egen hejklack på läktaren som bestod av familj, släkt och vänner och den svenska truppen. Det var inga problem att höra dem när hon själv var på plats i hagen för att spela.

– Det är en trygghet att ha dem där. Jag kan höra deras röster igenom och är det något som är fel hör jag garanterat pappa, berättade Anna-Carin efter finalen.

Nu behövde hon aldrig höra pappas röst genom publikbruset för turneringen flöt på direkt från start. Hon slog brittiskan Jane Campell i tre raka set och festen hade bara börjat.

– Det kändes som jag fick bra utdelning. Slagen sitter på bordet – att det börjar så direkt.

Ändå visste hon innan att formen var riktigt bra. På det sista träningslägret i mitten av augusti spelade Anna-Carin en tävling och hennes bror konstaterade att han aldrig sett henne spela så bra.

– Då tänkte jag, bara den håller i sig.

Det var inget hon behövde oroa sig för Anna-Carin Ahlquist fortsatte skoningslöst köra över sina motståndare. 3-0 i semifinalen banade vägen fram till final där motståndaren hette Doris Mader. Inte heller hon hade någon chans. Anna-Carin lekte hem det första singelguldet i bordtennis på tolv år och blev den första svenska guldmedaljören i London.

– Ja är jättestolt över medaljen och det känns jätteskönt att lyckas sätta formen.

Svårt ladda om

Det blev en vilodag för att ladda om till lagspelet tillsammans med bronsmedaljören Ingela Lundbäck och det var svårt.

– Jag sa till Ines (Lopes) att det inte var några problem men det var jättesvårt.

Ändå såg båda fram emot att få spela tillsammans och räddningen blev kanske den tuffa lottningen de fick.

– Lagspelet betyder jättemycket. Vi har lyckats rätt bra och vi har roligt. Det är bra att ha ett moment där man sliter tillsammans när det är så mycket individuellt annars.

– Vi fick den tuffaste lottningen i lagspelet och det var kanske bra i sig i och med att vi var tvungna att skärpa oss.

Topprankade kinesiskor

Jordanien blev svenskornas motståndare i kvartsfinalen och Khetam Abuawad var revanschsugen efter att ha förlorat bronset i singelturneringen till Ingela Lundbäck. Men det hjälpte inte. Svenskorna tog hem mötet med 3-0 i matcher. När de sedan slog Korea med 3-1 i matcher var det första gången som Anna-Carin Ahlquist besegrade Moon. I finalen väntade topprankade kinesiskor och Anna-Carin och Ingela visste att det inte skulle bli något enkelt möte.

Det såg ändå väldigt bra ut till en början. Anna-Carin ledde med 2-0 i set och 8-5 i det tredje när kinesiskan började diskutera en boll och sedan tog time out. Det störde Anna-Carin medan Bian Zhang kom tillbaka betydligt starkare och lyckade vända matchen till seger.

– Hade vi vunnit första matchen hade vi kunnat få kinesiskorna nervösa och ta en match till och ta oss fram till dubbeln där vi har större chans.

Nu blev det kinesiskorna som vann också de två följande matcherna och tog hem guld.

För Anna-Carin Ahlquist och Ingela Lundbäck var silvret i det läget inte värt speciellt mycket. Det tog lång tid för dem att samla sig och lämna hallen och det var bittra tårar som fälldes på väg ut mot intervjuerna.

– Det känns jättetungt ikväll.

Men med lite perspektiv värderar hon medaljen högre.

– Jag är glad för silvermedaljen också. Men jag kan fortfarande älta att jag hade 2-0 och 8-5 i tredje. Det är klart att jag inser att det hade varit svårt att vinna det mötet. Men om vi hade tagit oss till dubbel hade vi haft större chans. Nu blev det ingen dubbel alls i lagspelet, det är lite tråkigt. Vi gillar att spela det.

Foto: Martin Nauc ler